

Világosság

A Romániai Magyar Népi Szövetség napilapja

KOLOZSVAR, 1951. június 14. csütörtök. A R A I L E J VIII. ÉVFOLYAM, 139. SZÁM.

További kemény harccal adjunk súlyt békealáírásunknak

Hazánkban a békeívek aláírására indított kampány kiszélesedett, tömegmozgalommá vált. Az agitátorok felvilágosító, mozgósító munkája nyomán a becsületesen gondolkodó lakosság megértette, hogy cselekvés kell résztvennie a békeharcban. Ezért adták kézről-kézre a békeíveket, ezért szavaztak naponta százazrek a békés, boldog életre. S az aláírások mögött harcedzett emberek állnak. Olyan megrendíthetetlen harcosok, akik ha kell, fegyverrel is biztosítják gyermekeik boldog életét.

A Béke Világtanácsának felhívására határozottan válaszoltak a becsületes emberek. Egyöntetűen aláírták az íveket és követelik, hogy az öt hatalom a béke megvédésére kössön egyezményt. A lakosság tudatában van annak, hogy az aláírások erőt, lendületet jelentenek a békeharc számára. De tudatában van annak is, hogy a békéért cselekvő munkával kell harcolni. Ezért döntenek új normát az üzemi munkások, ezért teljesítik dolgozó földműveseink idejében a növénygondozási tervet.

A békebizottságok munkája az eddigi tapasztalatok felhasználásával történik. A békeharc állandó feladat. Az üzemekben a béke agitátorai az eddiginél tevékenyebb munkát végeznek. Arra törekednek, hogy kiszélesítsék a szocialista munkaversenyeket, újabb erőket tömörítsenek a békeharc élére. Kolozsváron az „Electrocarbon” üzemben például a békebizottság kezdeményezésére békeműszakot rendeztek. A békeműszak alkalmával Balázs Károly és csoportja 136 százalékkal teljesítette túl az előirányzatot. Ursu Vasile vezetésével az IMSz-brigád 280 százalék túlteljesítéssel köszöntötte az aláírások gyűjtésére indított kampány befejezését. Az „Unirea” fémárgyárban Magyarosi András két óra alatt 259 százalékot valósított meg az napi tervelőirányzatából. A „Varga Katalin” üzemben a békeműszakon Tóvis Anna munkásnő 210 százalékkal teljesítette túl a normát.

Kolozs-tartományban tervszerű munkát végeznek a falusi békebizottságok is. Vajdakamárason a pártszervezet irányításával a béke agitátorai házról-házra járva, felvilágosító munkát végeztek.

Megmagyarázták a dolgozó földműveseknek: hogyan harcolhatnak eszelekvően a békéért. Az eredmény nem maradt el. Vajdakamarás békehívei becsületesen végzik a mezőgazdasági munkálatokat, a bőséges termés biztosításáért munkaversenyre hívták a tartomány összes dolgozó földműveseit. Keszű faluban a békebizottság felvilágosító munkája nyomán a dolgozó földművesek idejében befejezték a növénygondozási munka első szakaszát.

A békéért folyó harcban a Párt, az alapszervezet a vezető erő. De a tömegszervezetek is komoly segítséget adnak a békebizottságoknak. Kolozsváron a RDNSz és a Vöröskereszt szervezetek 130 agitátor csoportot létesítettek, amelyek újból felkérték a lakosságot, aláírásokat gyűjtöttek. Az V kerületben például Ersek Erzsébet 37 aláírást gyűjtött olyan lakosoktól, akik valamilyen ekből előbb nem írták alá az íveket. Chifetariu Florica, Dears Tanase és Erdélyi Gergely elvtársak is hasonló szép eredményeket értek el az aláírások gyűjtésében.

De nem csupán a szervezett felvilágosító munka biztosította az aláírásgyűjtések győzelmét. Ez a kampány elősegítette a lakosság politikai nevelését, fokozta a dolgozók forradalmi éberségét. Az aláírásgyűjtések idején a dolgozók felismerték, hogy kik a béke hívei és kik a békes építő munka ellenségei. A dolgozók forradalmi éberséggel leleplezték a háborúra uszítók oinkos ügynökeit. Szóvat faluban a lakosok utcaujzágon leleplezték Bodor Márton Csányit és Orbán Xevert, akik a béke, a dolgozók jólétének ellenségei.

A békebizottságok tevékenysége nem fejeződhetik be. Az aláírásgyűjtések után még harcosabban, tevékenyebben kell a békeharc élére állniuk. Szerveznük, mozgósítaniuk kell a tömegeket, hogy minél lendületesebbé váljék a békéért folyó harc. Fokozniuk kell a lakosság forradalmi éberségét, hogy azok leleplezhessék az imperialisták cinikus taktikáit. Az agitátorok a békeharcra való mozgósításban használják fel Sztálin elvtárs bölcs tanításait: „A béke fennmarad és megszilárdul, ha a népek saját kezükbe veszik és végig megvédik a béke ügyét”.

A Kolozs-tartományi békebizottság munkabeszámolót tartott

KOLOZSVAR. — Az üzemek, intézmények, vállalatok békebizottságainak tagjai június 12-én az „Egyetemiek Háza” nagytermében gyűltek össze, hogy meghallgassák a Kolozs-tartományi békebizottság munkabeszámolóját. A gyűlést Daicoviciu Constantiu, a tartományi békebizottság elnöke nyitotta meg, ismertette a békebizottságok feladatait. Majd román nyelven Petrovici Emil akadémikus, magyarul pedig Nagy István, a Bolyai Tudományegyetem rektora ismertette a népek elszánt békeharcát. Beszédükben rámutattak arra, hogy a Szovjetunió vezette békotábor harca egyre erősödik.

Az imperialista államok és a gyarmati országok dolgozói is minden terror, elnyomatás ellenére, lelkesen írják alá a Béke Világtanácsának felhívását. Ehhez a harchoz esatlakozik hazánk becsületesen gondolkodó lakossága is, amikor az üzemekben, intézményekben és a szántóföldeken munkaversenyeket rendeznek a béke érdekében. Az előadók ismertették a Kolozs-tartományi békeharcosok eredményeit, s azokat a feladatokat, amelyek a békebizottságok előtt állnak. Befejezésül Daicoviciu Constantiu fokozott munkára, harcra hívta fel a jelenlévőket.

Teljesítsük határidő előtt a terv félévi előirányzatát!

BÉKEMŰSZAK A „SCANTEIA HÁZA” MUNKATELEPÉN

A „Scanteia Háza” munkatelepén lendületes munkával tartották meg a békeműszakot. Reggel 7 órakor, amikor a hangszórók jelezték a békeműszak kezdetét, a munkatelep dolgozói azonnal a szilárd elhatározással indultak munkahelyeikre, hogy ezen a napon még nagyobb normatúlszárnyalást érnek el az eddigieknél. A legjobb eredményt Manea Dumitru vashetonszerű munkacsoportja érte el, amely 2 óra alatt 800 kilogram vasrudat szerelt fel, túlszárnyalva így a normát, amely 650 kilogramot ír elő.

A békeműszak befejezése után a munkatelep kulturházában a munkatelep dolgozói gyűlést tartottak. A gyűlésen résztvett Vaejov Dobias zeneszerző, a Csehslavok Köztársaság Békévédelmi Bizottságának tagja. Az ülés megkezdésekor P. Constantinescu-Iasi akadémikus, a RNK Állandó Békévédelmi Bizottságának alelnöke, a bizottság nevében melegen üdvözölte a „békeműszak”-on résztvevő munkásokat és technikusokat. Rámutatott arra, hogy ezen a napon elért eredmények bizonyítják, hogy a „Scanteia Háza” munkatelepének dolgozói kemény harcossai a béke ügyének.

AZ ARMATURA GYÁRBAN 76 MUNKÁS DOLGOZIK NINA NAZAROVA MÓDSZERÉVEL

Az „Armatura” gyár dolgozói május első felében kiértékelve addigi munkájukat, a tervelőirányzat megvalósítása érdekében újjászervezték munkaversenyeiket. A verseny fő célkitűzése a terv időelőtti teljesítése, a selejt csökkentése, anyagtakarékosság, munkafegyelem és a gépek jó karbantartása volt. Ezeknek a versenypontoknak állandó figyelembetartásával elérték azt, hogy a tervet május hónapban 106 százalékkal teljesítették. Nina Nazarova munkamódszerének alkalmazásával Agh Ferenc és Tordai Árpád ifjúmunkások szép eredményeket értek el. Schultz Mátyás rezolvasztó pedig a kemeence észszerűbb kihasználásával, 50 százalékkal növelte a kemeence teljesítőképességét. Gépe és szerszámai szocialista gondozásával Debreceni Valér 180 százalékot ért el. Ezek a munkások voltak a gyárban azok, akik a békeíveket is elsőnek írták alá.

A gyár dolgozó 8 csoportulésen dolgoztak fel Nina Nazarova módszerét s így ma már az üzem 76 munkása kötött szerződést e munkamódszer alkalmazására.

Lendületesebbé kell tenni a termésbetakarítási előkészületek ütemét Torda és Zsibó-rajonban

Kolozs-tartományban a dolgozó földművesek változatosan lendülettel végzik a növénygondozási munkálatokat. A rajoni és községi néptanácsok a Párt irányításával tevékeny felvilágosító munkát fejtenek ki annak érdekében, hogy a kapálást minél előbb befejezzék a dolgozó földművesek.

Június 10-ig Enyed-rajonban az első kapálást 97,6, a második kapálást 54,1 százalékkal végezték el. Topánfalva-rajonban 67,4, Kolozsvár-rajonban 99,8 százalékkal, a második kapálást 80,3 százalékkal. Dés-rajonban az első kapálást 88,9, a másodikat 10,3 százalékkal, Szamosújvár-rajonban 99,6 százalékkal végezték el az első, 36,4 százalékkal a második kapálást. Bánffyújvár-rajonban 86,2, Zsibó-rajonban az első kapálást 91,1, a másodikat 16,4 százalékkal, Torda-rajonban az első kapálást 92,1 száza-

lékban, a másodikat 17,4 százalékkal végezték el. Kolozs-tartományban a növénygondozási munkálatokkal egyidejűleg készülnek a terménybegyűjtési munkálatokra is. Május 10-ig a cséplőgépek javítását 83 százalékkal végezték el. A motorokét 97,6 százalékkal, a gőzgépek javítását 82,6 százalékkal, a kaszálógépeket 77,8 százalékkal javították meg. Fokozni kell a gépjavítási munkálatokat Zsibó- és Torda-rajonokban.

lábban, a másodikat 17,4 százalékkal végezték el.

Kolozs-tartományban a növénygondozási munkálatokkal egyidejűleg készülnek a terménybegyűjtési munkálatokra is. Május 10-ig a cséplőgépek javítását 83 százalékkal végezték el. A motorokét 97,6 százalékkal, a gőzgépek javítását 82,6 százalékkal, a kaszálógépeket 77,8 százalékkal javították meg. Fokozni kell a gépjavítási munkálatokat Zsibó- és Torda-rajonokban.

Az Enyed-rajoni kulturotthonok örömmel kapcsolódnak be az országos kulturversenybe

NAGYENYED. — (Tudósítónktól.) A június 1-én kezdődött országos kulturverseny, amely egyre nagyobb tömegeket von be a kulturális megnyilvánulásokba, Enyed-rajoni kulturotthonait is megmozgatta. Június első felében érkezőleg tartották az Enyed-rajoni kulturotthonon, ahol a rajoni kulturális életének vezetői előtt Aczél Ferenc, a néptanács rajoni kulturotthonvezetője ismertette a verseny célját és feladatait. Az induló országos versenyt az Enyed-rajoni kulturotthonok vezetői nagy örömmel fogadták. Megértették, hogy ezáltal újabb lehetőség nyílt a néptömegek mozgósítására és kulturális színvonaluk emelésére, a népművészet ápolására, valamint új tehetségek felkutatására.

Ez alkalommal versenybizottságot választottak, amelynek elnöke Varga Vasile, a rajoni néptanács titkára, a bizottság titkára pedig Aczél Ferenc lett. A versenybizottság tagjai közé választották még Tamás Dénes, Corneliu Andrei, Ghetie, Molnár Árpád, Vrajitoru Nicolae, Nemes János és Vescan Ioan elvtársakat.

A versenybizottság elnöke kötelességet vállalt, hogy a versenyek sikeres lebonyolítása érdekében sokoldalú támogatást nyújt a kulturotthonok vezetőinek. A bizottság másnap újra összeült, megállapította és kidolgozta a verseny munkatervét. Határozatot hoztak, hogy a rajon kulturális életének fellendítése érdekében versenyre hívják a tartomány valamelyik más rajonját később megállapítandó versenypontokkal.

A versenybizottság elnöke kötelességet vállalt, hogy a versenyek sikeres lebonyolítása érdekében sokoldalú támogatást nyújt a kulturotthonok vezetőinek. A bizottság másnap újra összeült, megállapította és kidolgozta a verseny munkatervét. Határozatot hoztak, hogy a rajon kulturális életének fellendítése érdekében versenyre hívják a tartomány valamelyik más rajonját később megállapítandó versenypontokkal.

A versenybizottság elnöke kötelességet vállalt, hogy a versenyek sikeres lebonyolítása érdekében sokoldalú támogatást nyújt a kulturotthonok vezetőinek. A bizottság másnap újra összeült, megállapította és kidolgozta a verseny munkatervét. Határozatot hoztak, hogy a rajon kulturális életének fellendítése érdekében versenyre hívják a tartomány valamelyik más rajonját később megállapítandó versenypontokkal.

E. Z.

Munkateljesítményem növelésével az ötéves terv győzelmét akarom elősegíteni

Alig két hónapja annak, hogy először léptem át a „December 30” termelőszövetkezet kötőizemének küszöbét. Munkatársaim szeretettel fogadtak. Az első nap idegennek éreztem magam az új környezetben, de csakhamar megszoktam őket. Örültem, a bizalomnak: az igazgatótanács megengedte, hogy az első naptól kezdve gépnél dolgozhassam.

Megismertedtem a géppel. A mellett dolgozó elvtársaim szívesen mutattak és magyaráztak meg mindent, amit nem értettem. Az első négy nap még nem tudtam teljesíteni a normám, az ötödik napon azonban már elértem. Örömmel szedtem össze a hőfokér sportharisnyaikat a váltás végén. Huszonöt pár volt a normám huszonegy. Elhatároztam, hogy ezután még nagyobb figyelemmel és odaadással dolgozom. Másnap még-

több kérdeznivalóm akadt munkatársaimtól: a hibás szemnél a visszahontás, hogy az anyag ne menjen kárba, ügyesebb fogások, a gép tökéletesebb kihasználása. Minden kérdésemre választ kaptam. Sőt, a gyakorlatban, a saját gépemnél mutatták be, hogy mit s hogyan kell csinálnom.

Azóta néhány hét telt el s ma már 50 százalékkal dolgozom előirányzatom felül. Naponta nyolc pár jöminőségű harisnyával gazdagítom népgazdasárgunkat tervelőirányzatom felül. De ezzel sem elégszem meg. Szövetkezetünkben több élmunkás dolgozik. Az ő munkamódszerüket akarom elcsajátítani, hogy én is azzá lehessek.

Minél inkább elcsajátítom a szakmámat a könnyebben dolgozom, annál több időm marad, hogy én is bekapcsolódjak a

szövetkezet szervezeti, sport és kulturális életébe.

A napokban összeírták szövetkezetünkben, hogy kik akarnak résztvenni az orosz nyelvtanfolyamon. Örültem, hogy alkalmam nyílik megismerkedni Lenin és Sztálin nyelvvel s az ösők között jelentkeztem. Így csak ezután még fokozottabban bekapcsolódni a szervezeti és kulturális munkába is.

Egyetlen nap sem felejtkezem meg közben arról, hogy a rámbízott munkafeladatot becsülettel kell teljesítenem. Tudom, hogy az én munkám — még gyári viszonylatban is — parányi, mégis tudatában vagyok annak, hogy ezzel is elősegítem az ötéves terv sikeres időelőtti teljesítését.

Friedmann Piroka.
A „December 30” termelőszövetkezet kötőizemében.

A szovjet kormány jegyzéke az Amerikai Egyesült Államok kormányához a japán békeszerződéssel kapcsolatban

MOSZKVA. — (Agerpres.) A Tass közli a Szovjetunió kormányának a Japán békeszerződéssel kapcsolatban az USA kormányához intézett jegyzékét.

Május 19-én az USA külügyminiszterjuma Panyuskinnak, a Szovjetunió amerikai nagykövetének emlékiratot nyújtott át, amelyben az USA kormány válaszul „A szovjet kormány észrevételei az Egyesült Államok japán békeszerződés-tervezetével kapcsolatban” című május 7-i jegyzékére.

Június 10-én V. A. Zorin, a Szovjetunió helyettes külügyminisztere átnyújtotta Kírknak, az Egyesült Államok moszkvai nagykövetének a szovjet kormányának a japán békeszerződéssel kapcsolatban az Egyesült Államok kormányához intézett jegyzékét. A jegyzék válaszul az USA kormányának fentemlített emlékiratára.

A jegyzék szövege a következő:

„Ez év május 19-én a szovjet kormány memorandumot kapott az USA kormányától, amely válaszul az USA kormány észrevételei az Egyesült Államok japán békeszerző-

dés-tervezetével kapcsolatban” című május 7-i jegyzékére.

A szovjet kormány tudomásul veszi az Egyesült Államok kormányának nyilatkozatát, amely szerint: az USA kormányának tanulmányozva a Szovjetunió kormányának válaszáat az 1951 március 29-i emlékiratára, úgy véli, hogy a szovjet kormány álláspontja és a márciusi amerikai békeszerződés-tervezetben ismertetett békefeltételek között nem olyan nagyok az ellentétek, hogy azok megakadályozzák a békeszerződés közös megfigyvezés alapján való megvalósítását.

Mivel azonban a május 19-i amerikai emlékirat a Szovjetunió kormányának észrevételei az Egyesült Államok japán békeszerződés-tervezetével kapcsolatban” c. jegyzékéhez a fenti nyilatkozaton és megállapításokon kívül olyan megállapításokat is tartalmaz, amelyek helytelen értelmezést adnak és több esetben elferdítik ezeket az észrevételeket az értelmét, ennél fogva a szovjet kormány az ügy teljes tisztázása érdekében szükségesnek tartja kijelenteni a következőket:

1. Az amerikaiak japán békeszerződés-tervezetének alapvető intézkedéseiről

A) Mind a Szovjetunió, mind pedig a távolkeleti tartós béke biztosításában érdekelt más országok szempontjából igen nagyfontosságú, hogy Japán ne váljék újból agresszív állammá, hogy megelőzzük a japán militarizmus újjászülését. Mint ismeretes, tíz és néhány évvel ezelőtt a militarista Japán Vladivosztook vidékén megtámadta a Szovjetuniót. A japán imperializmus 15 éven keresztül leigázta Kínát, elnyomta a kínai népet és hatalmas szerencsétlenséget zúdított rá. A japán imperialisták az Egyesült Államokot sem állították megtámadni, utána pedig egész sor más ázsiai országra, köztük Indiára is rátörték, ami az egész Távol-Keleten kirobantotta a háborút.

Tartalmaz-e vajon az amerikaiak japán békeszerződés-tervezete biztosítékokat arra vonatkozólag, hogy Japán ne váljék újra agresszív állammá? Ha megvizsgáljuk a javaslatot, azt látjuk, hogy semmiféle ilyenirányú garanciákat nem tartalmaz.

Ezzel kapcsolatban „A Szovjetunió kormányának észrevételei az Egyesült Államok japán békeszerződés-tervezetével kapcsolatban” című jegyzékünkben rámutattunk arra, hogy „az amerikai tervezet nemcsak, hogy nem tartalmaz garanciákat a japán militarizmus helyreállításával szemben, hanem általában semmiféle korlátozást nem ír elő Japán fegyveres erőinek létszámával kapcsolatban”, mint ahogy azt például az olasz szerződés előírja, jöllehet, semmi jogalap nincs arra, hogy Japán Olaszországhoz képest ilyen előnyös helyzetet élvezzen.

Az USA kormány nem volt képes megdönteni a szovjet kormányt ezt az állítását és az ezzel kapcsolatban május 19-én közölt emlékiratában nyilvánvaló ellenmondásokba keveredik. Ebben az emlékiratban egyrészt kijelenti, hogy Japán demilitarizálásával kapcsolatban „a megszállás időszakára vonatkozó határozatokon kívül” semmiféle megegyezés nincs valójában a hatalmak között. Másrészt azonban az USA kormány ugyanakkor hivatkozik a négy hatalomnak potsdami nyilatkozatára Japán kapitulációjával kapcsolatban, amely Japán megszállásának legfőbb céljaként azt tüzi ki, hogy „meggyőző bizonyítékokat szerezzenek arról, hogy felszámolták Japán hadviselő képességét”. Ez természetesen nemcsak a megszállás időszakára, hanem a későbbi időszakra is vonatkozik.

Ezenkívül fennállnak a Távolkeleti Bizottság határozatai. Ez a bizottság már 1947 június 19-én a „Japánnal szembeni politika alapjai a kapituláció után” című doku-

mentumban pontos határozatot hozott. A Távolkeleti Bizottság ezen alapvető dokumentumában, amelyet Ausztrália, Kanada, Kína, Franciaország, India, Hollandia, Újzéländ, a Fülöp-szigetek, a Szovjetunió, Anglia és az USA képviselőinek részvételével hoztak, legfontosabb célkitűzésként a következő feladat szerepelt: „Egész sor intézkedés alkalmazásával végrehajtani Japán fizikai és erkölcsi demilitarizálását, követelni egy szigorú ellenőrzési időszak bevezetését, beleértve a teljes lefegyverzést, gazdasági reformot megvalósítani azzal a céllal, hogy Japán megfoszjon hadviselő képességétől, felszámolni a militarista befolyásokat és szigorú bíraskodást alkalmazni a háborús bűnösökkel szemben.”

Nyilvánvalóan ez a határozat sem vonatkozik csak a megszállás idejére.

Az idézett tények világosan igazolják, hogy mennyire távolosik a valóságtól az USA kormányának az állítása, miszerint „a megszállási időre vonatkozó határozatokon kívül” Japán demilitarizálásával kapcsolatban semmiféle megegyezés nem jött létre a hatalmak között.

A fent idézett tények megvilágításában, lehetetlenség tagadni, hogy az amerikai tervezet nemcsak a japán fegyveres haderők korlátozására nem tartalmaz semmiféle intézkedést, hanem semmiféle garanciát nem nyújt a japán militarizmus újjáéledésére és a japán agresszív megismétlődésének lehetsége ellen. Nyilvánvaló, hogy egyetlen olyan állam sem fogadhatja el ezt a helyzetet, amely elszenvet a japán agressziót és amelynek érdeke a tartós béke biztosítása a Távol-Keleten.

Az USA kormány ugyanakkor megszálló hatóságainak segítségével megkezdte a japán militarizmus újjáéledésére irányuló politikai alkalmazását. Ez kiderül abból a tényből, hogy az amerikai megszálló hatóságok nemcsak, hogy nem tesznek semmit a japáni katonai támaszpontok felszámolására, hanem ellenkezőleg, megpróbálják jelentős mértékben kiszélesíteni, korszerűsíteni és agresszív célokra felhasználni. Japánban már meg is kezdtek a szárazföldi hadsereg, a tengeri és légi flotta megszervezését; Japán egykori katonai arzenáljait és katonai jellegű vállalatait újra üzembe helyezik és tevékenységüket fokozzák; a japán háborús bűnösöket szabadlábra helyezik; a militarista szervezeteket felélesztik és mind nagyobb támogatást adnak a háborús propagandának; az államkormányzat gépezetében egyre nagyobb szerepet jutnak és egyre növelik a militarizmus újjáéled-

tése híveinek befolyását. Sőt mi több, amint az USA kormány maga is általában elismeri, május 19-i emlékiratában, az Egyesült Államok már meg is kezdte felhasználni Japán ipari és emberanyag erőforrásait abban a fegyveres intervencióban, amelyet az Egyesült Nemzetek zászlaja alatt Koreában törvénytelenül hajtott végre.

Az amerikai békeszerződés-tervezet, akárcsak az amerikai megszálló hatóságok japáni politikája azt bizonyítja, hogy az Egyesült Államok nem tartja be a nemzetközi egyezményekben magára vállalt kötelezettségeket arra vonatkozólag, hogy ne tartsa a japán militarizmus újjáéledését. Az amerikaiak japán békeszerződés-tervezete, akárcsak az USA május 19-i emlékirata valójában nem a japán agresszív megismétlődésének békés megelőzését célozza, hanem azt az agresszív törekvést, hogy visszaállítsák a japán militarizmust.

Az amerikaiak japán békeszerződés-tervezete semilyen garanciát nem tartalmaz azon államok jövőbeni biztonságát illetően, amelyek elszenveték a japán militarizmus agresszióját, jöllehet, mindenki számára világos, hogy ez kell legyen a békeszerződés egyik legfontosabb feladata.

Ehelyett, a javaslat külön előírja, hogy Japánnak lehetőséget kell nyújtani, hogy „hozzájáruljon saját biztonságához”, ami megfelel az Egyesült Nemzetek alapokmányában az ENSZ tagállamok részére biztosított „egyéni vagy kollektív önvédelmi jognak.”

Az USA május 19-i emlékiratában már nyitottabban szó esik erről a kérdésről. Az emlékirat azt mondja, hogy az USA kormány „egyezményt akar Japánal kötni a békeszerződés megkötése utáni időszakra vonatkozó biztonságával kapcsolatban”, más szóval katonai egyezmény megkötését tervezik az USA és Japán között.

Ebből az derül ki, hogy az USA kormány ahelyett, hogy teljesítene feladatát, amely kötelezővé teszi, hogy ne tartsa meg a japán militarizmus újjáéledését és a jövőben biztosítja azoknak az országoknak a biztonságát, amelyek a japán agresszív áldozataul estek, az USA kormány Japánal katonai egyezményt köt, amely Japán meginkább a militarizmus újjáéledéséig felé taszítja. Miután teljesen világos, hogy az USA és a Japán közötti katonai egyezményben való részvételből teljesen ki vannak zárva olyan országok, mint a Kínai Népköztársaság és a Szovjetunió, semmi kétség sem fér ahhoz, hogy az USA és Japán közötti katonai egyezmény elsősorban éppen ezen országok ellen irányul és nyilvánvalóan agresszív jellege van.

Ez tisztán azt mutatja, hogy ebben az esetben az ENSZ alapokmányra való hivatkozás, valamint „az egyéni és kollektív önvédelmi jog”-ra való utalások teljesen alaptalanok és egészükben hamisak.

Felleges bizonyítani, hogy az amerikai emlékiratnak azok a kitételei, amelyek J. V. Sztálinnak 1939 március 10-én az agresszív elleni harccal és a békeszerződő népek kollektív biztonságával kapcsolatos nyilatkozatára utalnak, nemcsak, hogy itt egyáltalán nem helyénvalók, hanem képmutatók is. Az USA május 19-i emlékirata azt mutatja, hogy az amerikaiak japán békeszerződés-tervezete nemcsak, hogy nem nyújt garanciákat a japán militarizmus újjáéledése ellen, amely annyi szerencsétlenséget okozott a békeszerződő népeknek, hanem ellenkezőleg, Japán az agresszív útjára taszítja, arra az útra, amely már a japán államot a szakadék szélére juttatta. Ennél fogva ez ellentmond mind a távolkeleti tartós béke biztosítását szolgáló alapvető érdekeknek, mind Japán nemzeti érdekeinek.

B) Japán megszállásának megszüntetéséről és az idegen csapatok Japán területéről való kivonásáról.

A szovjet kormány május 7-i

észrevételeiben javasolta, hogy a szerződésben világosan tüntessék fel, hogy „legkésőbb egy évvel a Japánal való békeszerződés megkötése után az összes megszálló csapatokat ki kell vonni Japán területéről és egyetlen idegen országnak sem lehetnek csapatai vagy katonai támaszpontjai Japánban.” Mint ismeretes, az Olaszországgal, s ugyancsak a más európai országokkal megkötött békeszerződések világosan kimondják, hogy a megszállásnak a lehető legrövidebb időn belül, de a békeszerződés életbeléptetésétől számított legkésőbb 90 napon belül minden körülmények között meg kell szűnnie. Az amerikai japán békeszerződés-tervezetében azonban semilyen határidő nincs feltüntetve a Japánban állomásozó megszálló csapatok visszavonására. Ami azt a ködös nyilatkozatot illeti, hogy a megszállás a békeszerződés életbeléptetésének pillanatában megszűnik, vagyis az a nyilatkozat, amelyet az USA május 19-i emlékirata tartalmaz anélkül, hogy bármilyen határidőt megállapítana a megszálló csapatok kivonására, csak meglehetősen szolgálat; ezt annál is inkább, mivel ugyanaból az emlékiratból kitűnik, hogy az Egyesült Államok valójában a japán békeszerződés megkötése után sem szándékozik visszavonni csapatait; hanem továbbra is ott akarja tartani haderőit, mint — ugymond — „nem megszálló csapatokat.” Az USA kormány azzal, hogy visszautasítja a megszálló csapatok Japán területéről való kivonása időpontjának meghatározását, megszegi a nemzetközi egyezmények keretében magára vállalt egyik legfontosabb kötelezettségét. Ha a békeszerződés megkötése után bármilyen ürüggyel is idegen csapatok maradnak Japánban, ez ellentmond az 1945 július 26-i potsdami nyilatkozatnak, amely előírja az idegen csapatok kivonását Japánból. Ez hosszú, meghatározatlan időre meghosszabbítja Japán álcázott megszállását.

Az USA kormány akkor, amikor a békeszerződés megkötése utáni időre is kiölti szándékozik a megszállást, arra törekszik, hogy hosszú időre Japán tényleges ura maradjon. Ebben az esetben az Egyesült Államok kormány számitthat azoknak a kiváltságoknak a további fenntartására, amelyeket a megszállás éveiben biztosított magának, számithat arra, hogy meghosszabbítja Japán politikai és gazdasági függőségét az USA-val szemben és nemcsak a Japánban lévő katonai támaszpontjai megtartására, hanem azok kibővítésére is számithat. Nyilvánvaló tehát, hogy mindezek csak aláaknazzák a japán kérdés békés elrendezésének és a távolkeleti béke megszilárdításának ügyét.

Ezért fontos, hogy a Japánal megkötendő békeszerződésben pontosan feltüntessék az idegen csapatoknak Japán területéről való kivonása pontos határidejét és a szerződés előírja, hogy egyetlen állam sem tarthat csapatokat vagy katonai támaszpontokat Japánban.

C) Megengedhetetlen, hogy Japán résztvegyen olyan koalícióban, amely a vele megkötendő békeszerződés aláírásában érdekelt államok ellen irányul.

A fentiekkel kapcsolatban világossá válik, hogy az Egyesült Államok kormány emlékiratában miért nem ért egyet a Szovjetunió javaslatával, hogy Japán kötelezzék, ne lépjen be olyan koalícióba, amely a Japánal megkötendő békeszerződés aláírásában érdekelt valamely állam ellen irányul. Természetesen teljesen alaptalan az Egyesült Államok kormányának hivatkozása arra, hogy Japán az ENSZ alapokmány 2. szakasza értelmében tartózkodnia kell minden agressziótól, vagy attól, hogy valamely állam területi épsége vagy politikai függősége ellen erőszakot alkalmazzon. A gyakorlati bebizonyított, hogy az Egyesült Államok kormány a vele szemben politikai és gazdasági függőségben lévő ENSZ-tagállamok egész sorát (elsősorban az Észak-Atlanti Szövetségben résztvevő országokat és a latinam-

rikai köztársaságokat) arra használja fel, hogy az ENSZ-t új távolkeleti agresszív háború kirobantása eszközként alakítsa át. Az USA kormányának utalása az ENSZ alapokmány 2. szakaszára, valamint az amerikai békeszerződés-tervezet 6. szakaszára, nyilvánvalóan arra szolgál, hogy Japánat ugyanolyan célokra használják fel.

Ezenkívül nem nehéz megérteni, hogy a szovjet kormány arra vonatkozó javaslatára, hogy Japán ne vegyen részt egy ilyen koalícióban, még fontosabb és időszerűbb válik, ha tekintetbe vesszük az USA és Japán közötti katonai egyezmény lehetőségét.

D) A Japán békegazdaságára és Japánal más országokkal folytatott kereskedelmére vonatkozó korlátozások megszüntetéséről.

Az Egyesült Államok május 19-i emlékirata elhallgatja azt a tényt, hogy a Japán békegazdaságára rákényszerített különböző korlátozások miatt, valamint abból kifolyólag, hogy az amerikai megszálló csapatok az amerikai cégek javára kiváltságokat biztosítottak, Japán békegazdasága leigázó függő viszonyba került az USA-val szemben. Japán megfosztották a lehetőségtől, hogy a szomszédos államokkal rendes kereskedelmet folytasson és ez még jobban aláaknazza a japán nemzetgazdaság fejlődési lehetőségeit. A szovjet kormány úgy véli, hogy a kívülről rákényszerített korlátozások megszüntetése nélkül lehetetlenség megteremteni a békegazdaság fejlesztésének és a japán nép életkörülményei megjavításának előfeltételeit.

E) A Japán nép demokratikus jogainak biztosításáról.

Az Egyesült Államok május 19-i emlékiratából jölve minden szükséges lépést megtették Japán demokratizálás tekintetében. Ez azonban egyáltalán nem fedi az igazságot. A valóságban Japánban a megszálló hatóságok segítségével változatlanul folytatják a rendőrségi eljárásokat a demokratikus sajtóorgánumok ellen, a szakszervezetek és más demokratikus szervezetek ellen, üldözik az embereket politikai meggyőződésük miatt és visszaternek a háborúeltölti fasiszta uralomhoz, amikor Japánban megkezdett „a veszélyes gondolatok” leküzdésére vonatkozó szegyetlenes törvény.

Mindezek igazolják, hogy szükség van a Japán demokratizálására vonatkozó javaslatok elfogadására, amelyeket a szovjet kormány észrevételei tartalmaznak.

F) A kairói, a potsdami nyilatkozat és a jaltai egyezmény területi megállapodásainak teljesítéséről.

Ami a területi ügyeket illeti, a szovjet kormány csupán egyetlen dolgot javasol: biztosítsák az Amerikai Egyesült Államok által is aláírt, fentemlített nemzetközi egyezmények becsületes teljesítését.

Mint ismeretes, a kairói nyilatkozat kimondja, hogy Tajván-szigetét és a Pescadores-szigeteket visszaadják a Kínai Köztársaságnak. Mivel a Kínai Köztársaság Kínai Népköztársasággá vált és csak a Kínai Népköztársaság fejezi ki a kínai nép akaratát, teljesen nyilvánvaló, hogy Tajván- és a Pescadores-szigeteket vissza kell adni a Kínai Népköztársaságnak. Ellenkező esetben nem teljesítik a kairói egyezményt és ezért a teljes felelősség az USA kormányára hárul. Ami a Riu-Kiu-, Bónin-, Rosario-, Vankano-, Pares-, Vela és Marcus-szigeteket illeti, az USA május 19-i emlékiratában semmi olyan utalás nem történik, amely szükségessé tenné, hogy a szovjet kormány újból megerősítse azt, amit kifejtett május 7-i észrevételeiben.

G) A Szovjetunió elleni rágalmozó támadásokról.

Az USA május 19-i emlékirata a következőket mondja: „Mivel köztudomású, hogy a Szovjetunió érdekeveket kapott Mandzuriában, az Egyesült Államok kormány (Folytatása a 3. oldalon)

A szovjet kormány jegyzéke az Amerikai Egyesült Államok kormányához a japán békeszerződéssel kapcsolatban

(Folytatás a 2. oldalról.)

nya siet megkérdezni, mi a jelentősége a szovjet kormány ama hajlandóságának, hogy elkerülje Mandzsuriá visszaszolgáltatására való utalást." A szovjet kormány ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja leszögezni, hogy a Szovjetunióknak semmiféle érdekövezete nincs Mandzsuriában és mint köztudomású, Mandzsuriát a Kínai Népköztársaság elidegeníthetetlen részének tekintik. Ennélfogva az amerikai emlékirat fentemlített nyilatkozatát olyan emberek siralmas kohlománynak kell tekinteni, akiknek nincs más dolguk, mint rosszindulatúan rágalmozni a Szovjetuniót.

Lehetetlenség, hogy az Egyesült Államok kormánya ne tudná, hogy a Szovjet Hadsereg szétzúzta a kvantungi japán hadsereget, felszabadította és átadta a kínai nép törvényes hatalmának Mandzsuriát. Ami pedig a portarthuri tengeri katonai támaszpont és a csángesunji kínai vasútvonal feletti jogokat illeti, amelyeket a jaltai egyezmény és az 1945 augusztus 14-i szovjet-kínai egyezmény alapján biztosítottak a Szovjetunióknak, a szovjet kormány jószántából és minden ellenszolgáltatás nélkül lemondott róluk a Kínai Népköztársaság javára. Az 1950 február 14-én Moszkvában erre vonatkozólag megkötött egyezményeket annakidején nyilvánosságra hozták és így természetesen az USA kormánya is ismeri azokat.

A megkötött egyezmény értelmében, a Szovjetunió, mint ismeretes, legkésőbb 1952-ig felszámolja portarthuri hadikikötőjét és visszavonja onnan csapatait.

A szovjet kormány véleménye szerint, sokkal jobb volna, ha az Egyesült Államok kormánya lemondana arról, hogy Mandzsuriával kapcsolatban rágalmozza a Szovjetuniót és azzal törődnek, hogy visszavonja saját haderőt Tajvánból és a Pescadore-szigetektől és hogy ezeket a törvénytelenül megkaparintott területeket visszaszolgáltatja jogos tulajdonosának, a Kínai Népköztársaságnak.

Az USA kormánya május 19-i emlékirata azt is állítja, hogy a szovjet kormány „a fegyverletételi feltételek megsértésével késleltetné közel 200.000 japán katona hazatérését otthonukba, békés életükhöz.” Semmi kétség sem fér ahhoz, hogy ezt a nyilatkozatot még maga az Egyesült Államok kormánya sem hiszi el. A szovjet kormány szükségesnek tartja megemlíteni, hogy már 1950 április 22-én hivatalos közleményt adtak ki arról, hogy a Szovjetunióban lévő japán hadifoglyok repatriálását befejezték. Ezt a nyilatkozatot, akárcsak az ez ügy-

ben kiadott későbbi közleményeket, a hatalmak tudomására hozták. A fentemlített közlemény rámutatott arra, hogy eddig nem repatriáltak 1487 japán hadifoglyot, akiket az elkövetett háborús bűnök miatt elítéltek, vagy akik ellen háborús bűntetteikért bírósági eljárás van folyamatban, 9 japán hadifoglyot az orvosi gyógykezelés befejezése után küldenek haza és 971 háborús bűnös japán hadifoglyot, akik a kínai nép ellen súlyos bűncselekményt követtek el. Ezeket a Kínai Népköztársaság rendelkezésére bocsátják. Ennélfogva rosszindulatu kohlomán, ami csak a rágalmozásokat tünteti fel rosszszinben, az USA emlékiratában azon állítja, hogy a szovjet kormány késleltetné közel 200.000 japán katona repatriálását.

Ami az USA emlékiratának arra vonatkozó megjegyzéseit illeti, hogy a Szovjetunió csak hat napig vett volna részt a Japán elleni háborúban és hogy a Szovjetunió katonai erőfeszítése ebben a háborúban jelentéktelen lett volna, a szovjet kormány szükségesnek véli kijelenteni a következőket: Elsősorban a Szovjetunió minden késelem nélkül pontosan a jaltai értekezleten megállapított időpontban lépett be a Japán ellen folytatott háborúba. Másodsorban a Szovjet Hadsereg nem hat napig, hanem egy hónapig véres harcokat vívott a japán csapatokkal, mert a kvantungi hadsereg a császári fegyverletételi nyilatkozatának ellenére is, még hosszú ideig folytatta az ellenállást. Harmadsorban a Szovjet Hadsereg Mandzsuriában 22 japán hadosztályt — a Japán hadsereg kvantungi főerejét — megsemmisítette és közel 600.000 japán katonát és tisztet ejtett fogságba. Negyedszer Japán csak akkor fogadta el a fegyverletételt, amikor a Szovjet Hadsereg első döntő csapását mérte a kvantungi hadseregre. Ötödször, még mielőtt a Szovjetunió belépett volna a Japán ellen folytatott háborúba, 1941 és 1945 évok között, a Szovjetunió közel 40 hadosztályt tartott lekötve a mandzsuriái határon, magáravonta az egész kvantungi hadsereget és ezzel megkönnyítette Kína és az Egyesült Államok hadműveletét a japán militaristák ellen vívott háborúban.

Mindezeket a tényeket bizonyára ismeri az USA kormánya is és ha az USA kormánya e tények ellenére is nem átálja lebecsülni a Szovjetunió kiemelkedő szerepét a japán militarizmus legyőzésében, ez csak azzal magyarázható, hogy az Egyesült Államoknak semmiféle meggyőző érve nincs és ezért kénytelen ebben az esetben is a Szovjetunió elleni rágalmozó fordítésekhez folyamodni.

teszi az USA, a Szovjetunió, Nagybritannia és Kína megbízottáiból álló Külügyminiszteri Tanács összehívására, az USA kormánya ezzel kapcsolatos észrevételei pedig teljesen alaptalanok.

Ugyancsak alaptalanok azok a kifogások is, amelyeket a külügyminiszterek tanácsának összehívása ellen azzal az ürüggyel hoznak fel, hogy ez késleltethetné a Japánnal való békeszerződés előkészítését. Az utóbbi néhány évben szüntelenül erre hivatkoznak és ezek csak az ügy elodázásához vezetnek. Ezalatt az idő alatt befejezheték volna a szerződés előkészítését és azt alá is írhatták volna, ugyanugy, mint ahogy a másik öt állam — Olaszország, Bulgária, Románia, Magyarország és Finnország — békeszerződéseinek is történt, amelyeket a Külügyminiszterek Tanácsa készített elő.

Ugyancsak alaptalan az az állítás, mely szerint a Tanács egyes szövetséges államoknak „másodrendű szerepet” szánt volna. Elég megemlíteni, hogy az USA által igényelt eljárással valójában az összes szövetséges államokat kizárták a szerződés előkészítéséből, mert az Egyesült Államok kormánya azon az uton haladt, hogy kizárólag saját maga számára kaparintsa meg ezt az ügyet.

B. A szovjet kormány május 7-i észrevételeiben hangsúlyozta, elfogadhatatlan, hogy Kínát kizárják a Japánnal való békeszerződés előkészítéséből. A kínai nép kénytelen volt nehéz és hosszú háborút viselni a területét előzőlő militarista Japán ellen és rendkívül nagy áldozatokat hozott ebben a harcban. Eppen ezért a Kínai Népköztársaság kormányát, amely a kínai nép akaratának egyetlen törvényes képviselője, nem zárhatják ki az olyan békeszerződés előkészítéséből, amelynek feladata a tartós béke megteremtése a Távol-Keleten. A Kínai Népköztársaság kormánya ez év május 22-i nyilatkozata igazolja törvényes jogait és különleges érdeklődését, amelyet a békeszerződés előkészítése iránt tanúsít és ezt a ténnyt más államoknak is tekintetbe kell venni. Ennek ellenére az amerikai tervezet és az USA május 19-i emlékirata azt bizonyítja, hogy az USA kormánya továbbra is nyíltan megsérti Kína nemzeti területeihez való jogát akkor, amikor megtagadja a kairói egyezmény teljesítését, amely kimondja, Tajván-sziget és a Pescadore-szigetek visszajuttatását Kínának, valamint akkor, amikor Kínát ki akarja zárni a Japánnal való békeszerződés előkészítéséből. A békeszerződés előkészítésére megállapított eljárás mellőzésével az USA kormánya arra törekszik, hogy kizárja a Kínai Népköztársaságot, a Szovjetuniót és más érdekelt országot a békeszerződés előkészítéséből. Ugyanakkor, mellőzve ezen országok jogait és érdekeit saját befűtása szerint maga akarja diktálni Japánnak a békeszerződés feltételeit, amilyen mértékben az amerikai megszálló hatóságoktól függő japán kormány hajlandó ezt a cinkosságot vállalni az USA-val.

Mindezek azt bizonyítják, hogy az USA kormánya nem akarja, hogy Japánnak békeszerződése legyen az összes államokkal, amelyek háborút folytattak ellene. Többoldalu békeszerződés helyett az Egyesült Államok az USA kormányaival és csatlósáival megkötött külön-békeszerződést akar Japánra rákényszeríteni.

Nem tekinthető véletlennek az a tény, hogy az USA kormánya nem akar többoldalu békeszerződést Japánnal és külön-szerződés megkötésére törekszik. Az Egyesült Államok csak külön-szerződés megkötésével erősítheti Japán függőségét az ezutáni évekre és mutatja a szerződés-tervezet katonai egyezmény megkötését is előtérbe az USA és Japán között, világossá válik, hogy a külön-szerződés célja Japánt engedelmessé eszközözé változtatni az USA távolkeleti agressziós terveinek megvalósításához. Ha az USA kormánya nem mond le arról a szándékáról, hogy a Szovjetuniót és a Kínai Népköztársaságot kizárja a Japánnal való békeszerződés előkészítéséből és külön-békeszerződést kényszerít Japánra, az elsősorban azt fogja jelenteni, hogy az Egyesült Államok arra az útra lépett, hogy nyíltan megszegi nemzetközi kötelezettségeit, köztük az Egyesült Nemzetek 1942-es január 1-i nyilatkozatát, amely kötelezi, hogy ne kössön különbéket, másodsorban pedig, hogy az USA jelenlegi politikája nem a távolkeleti béke helyreállítását és megszilárdítását, hanem csendesocéáni új agresszív csoportosulás létesítését szolgálja.

Ennek a politikának a felelőssége teljes mértékben az USA kormányára hárul.

C. Ami az USA kormánya által többször nyilatkozottat illeti, hogy a Szovjetunió és az USA képviselői között a Japánnal való békeszerződés kérdésében tárgyalások folytak, a szovjet kormány újból kénytelen kijelenteni, hogy semmiféle tárgyalások nem folytak és nem is folyhattak a békeszerződés-tervezet előkészítésével kapcsolatban, mert a Szovjetunió kormánya a múltban is és most is ellene van mindenféle külön-tárgyalásnak. Természetesen, hogy Dulles személyes kérésére, I. A. Malik és Dulles között személyes megbeszélések voltak, amelyeken Dulles közölte álláspontját a Japánnal való békeszerződéssel kapcsolatban és Malik kérdéseket tett fel Dulles véleményének tisztázására. Teljesen helytelen volna azonban az ilyen egyéni megbeszéléseket a Szovjetunió és az USA között a Japánnal való békeszerződés előkészítésének tekinteni.

3. A szovjet kormány teljes egészében feuntartja május 7-i javaslatait és nyomatékosan kiemeli a következő alapvető elveket a Japánnal való békeszerződés ügyében:

I. A Japánnal való békeszerződésnek többoldalúnak és nem külön-szerződésnek kell lennie és ebből a célból a Japán elleni háborúban résztvevő egyetlen országok sem lehet kizárni a szerződés előkészítéséből és aláírásából.

II. A Japánnal való békeszerződés a kairói nyilatkozat, a potsdami nyilatkozat és a jaltai egyezmény alapján kell megszerkeszteni.

III. A Japánnal való békeszerződés meglévő tervezeteinek tanulmányozására 1951 júliusában vagy augusztusában össze kell hívni a Japán elleni háborúban fegyveres erővel résztvevő összes államok képviselőinek békekonferenciáját.

MOSZKVA. 1951 június 10.

A fenti jegyzékéről másolatot küldtek a Kínai Népköztársaság, Nagybritannia, Franciaország, India, Pakisztán, Burma, Ausztrália, Kanada, Új-Zéland, Hollandia, a Mongol Népköztársaság és a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság kormányaiknak.

PELDÁT MUTATNAK A TERMÉSBETAKARÍTÁSRA VALÓ ELŐKÉSZÜLETEK VÉGÉBEN A SZAMOSUJ-VÁR-RAJONI ÁLLAMI ÉS KOLLEKTIV GAZDASÁGOK

SZAMOSUJ-VÁR. — (Levelezőnkől.) A Párt Központi Vezetősége és a minisztertanács természetgyűjtéséről szóló határozatát a rajon minden kulturálisan nagygyűléseken ismertették. A rajoni néptanács mezőgazdasági ügyosztálya elkészítette és idejében megküldte a községi néptanácsoknak az aratás, eséplés és tarlóhántás pontos tervét. E tervet a községi néptanácsok nagyrésztben teljesítették. A szerszámokat, szke-keket kijavították és előkészítették a munkálatok megkezdésére. A gépek helyzetbehozása azonban egyes helyeken megkezdett. A eséplőgépeknek még 85 százalékát, a traktoroknak 90 százalékát helyezték üzembe a rajonban. Az aratási és eséplési munkák előkészületeiben az állami és kollektív gazdaságok példát mutatnak.

Kiss Endre

FOKOZNI KELL A FELVILÁGOSÍTÓ MUNKÁT A SZÉKELYFÖLDVÁRI „VÖRÖS OKTÓBER” KOLLEKTIV GAZDASÁGBAN

A székelyföldvári „Vörös Október” kollektív gazdaság a múlt év októberében alakult. Megalakulása óta Pártunk segítségével sokat gyarapodott. Az elért eredmények igazolják azt is, hogy a kollektív gazdaság tagjainak száma a megalakulás óta 73 családról 103-ra emelkedett.

Pártunk és kormányunk minden segítségét megad a kollektív gazdaságok dolgozóinak. Mind politikailag, mind gazdaságilag támogatja őket. Az elmúlt héten a „Vörös Október” kollektív gazdaság tagjai számára hivatalos áron ezer kiló kukoricát osztottak ki. A kukorica szétosztásánál azonban hibák esutak be, mert a kukoricát ama tagok között kellett volna szétosztani, akik rá vannak szorulva, akiknek a múltban kevés földjükön nem termelt meg a szükséges kenyérnekvaló. A kollektív gazdaság vezetőségének hibájából egyes öntudatlan kollektiva tagok kezdeményezésére mindenkinek egyformán osztották el a kukoricát. Nem vették figyelembe, hogy kinek van rá legnagyobb szüksége, nem tekintették a gazdaságban végzett munkatöltesítményeket sem. Így történt meg az, hogy Ilie Ioan, aki a vasutnál dolgozik, családjára nincs, fizetése, élelmiszere, gyenge, valamint tavalyi kukoricája is van a kollektív megalakulása óta mindössze 41 munkanapot dolgozott, ugyanannyi kukoricát kapott, mint Papp Miklós, akinek novetagú családjára van. Papp Miklós negyedikével dolgozik a kollektív gazdaságban. Egymaga május 10-ig 192 napot dolgozott. A múltban kevés földje volt. Gabonája nem termelt.

Az ilyen hibák kiküszöbölésében nagy feladat hárul a kollektív gazdaság élnökeire, valamint a községi és rajoni néptanácsra. Fordítsanak nagyobb gondot a felvilágosító, nevelő munkára. A székelyföldvári kollektív gazdaság vezetősége és a tagok egyaránt vegyenek példát a „Vörös Október” kollektív gazdaságtól, ahol az első közös termésie segítségként kapott kukoricát a tagok az arra legjobban rászorultaknak osztották szét.

A kollektív gazdaságok országsszerte példát mutatnak a természetakarításra való előkészületekben. A „Vörös Október” kollektív gazdaság tagjai is előkészítették a betakarítási tervet, szerződést kötöttek a marosóceai gép- és traktorállomással a nyári és őszi mezőgazdasági munkálatokra. Ezzel azonban nem elég. Sürgősen gondoskodni kell a gabonaráktárak fertőtlenítéséről, a mezőőrségről és a tűzbiztonság megszervezéséről. Mozgósítsanak minden munkacsoportot saját érdekében, a termés gyors és veszteség nélküli betakarítására.

